И ꙗ҆ се҆ ѹ҆вѣдѣ бл҃гоѵѣстивыи ц҃рь І҆ѡ҃ Асѣнь, и҆зыде̑ и҆зъ гра̑ съ м҃терїѫ своеѧ ц҃рцеѧ Є҆ленѫ, и҆ съ своеѧ ц҃рцеѫ А҆нѫ, и҆ съ вьсѣми велмѫжы свои̑ми. Съ ни̑ми же и҆ вьсе̑ѵьстыи̑ патрїа́рхъ (кѵ҃) Васи̑лїе съ вьсѣмъ при̑ѵьтомь ц҃рковнымь. съ ни̑ми же и҆ мно́жьство мно́го безьѵи̑слънаго на́рода. Ц҃рь же̑ и҆ вьси̑ сѫщїи̑ съ ни̑мъ, пѣшн и҆дошѫ ѿ гра̑ на четыри пъ-прїща съ мно́гоѫ ѵьстїѫ вь срѣте́нїе прѣ̑пбнѣи, ѧ҆же и҆ свои̑ма ѵъстнѣ ѻ҆бьѣ́мше ржка́ма, д҃шеѫ же̑ и҆ въсѣмъ ср҃цемь, любе́зно лобзаахѫ. и҆ прїне́сше полѫ́жишѫ вь ц҃рви̑ ц҃рьстѣи. и҆дѣ̑ и до дне̑шнѣго лежи̑ть дне̑. ра́зли̑ѵна и҆сцѣленїа подаваѫщи и҆же съ вѣ́рѫ и҆ любо́вїа къ то́и сла́внѣи прїтѣ́каѫщи̑м ра̑цѣ.

Какъ пъкъ мощитѣ сѫ били пренесени отъ Търново въ Видинъ и оттамъ въ Сърбия, това е разказалъ Григорий Цамблакъ, Евтимиевъ ученикъ.

LI

Пренасяне на мощитѣ на св. Петка отъ Търново въ Видинъ и оттамъ въ Сърбия

Разказъ отъ Григория Цамблакъ

Тоя разказъ, цененъ особено съ веститѣ си за последнитѣ години на Търновското и Видинското царства, бѣ печатанъ въ Starine IX и отъ Калужняцки въ поменатия му по-горе трудъ Werke и пр., 432—436. Азъ го печатахъ въ първото издание на тая книга, 136—140, по преписъ отъ XV в., запазенъ въ Зографъ. Тукъ го печатамъ по Рилския сборникъ отъ 1483 г., работенъ отъ Мардария, сътрудникъ на Владислава Граматика. По сѫщия ржкописъ го печата и Калужняцки, безъ спазване обаче на графичнитѣ особености и ударения на паметника, писанъ по ресавски изводъ. Разказътъ следва подиръ патриархъ Евтимиевото житие на св. Петка, като негово продължение. Въ нѣкои преписи на разказа въ началото на текста стои: **Цамблаково.** Въ нашия ржкописъ четемъ: **Ѻ҆ ст҃ѣи Пе́тцѣ. Ца҃блаковѡ:** — А Неофитъ Рилски е добавилъ съ своя ржка: **Ѻ҆ ст҃ѣй Параскеѵ́ѣ.**

Ѻ҆ ст҃ѣи Пе́тцѣ. Ца҃блаковѡ

Та́же по мно́гы̑ си̑хь лѣ́т҃ѣ, цр҃ю оу҆бѡ блъга́р'скомꙋ ненадѣ́ющоу се. лю́дем'же въсѣ́мь ми́рꙋющи̑. и҆ бл҃гочѣ́стїю ра́стещоу ради̑ мл҃твь прп҃о́бные се́ѥ мт҃е́ре. боу́рю въз҃ви̑жеть